

ZPRAVODAJ

68. JIRÁSKOVA HRONOVÁ

DNEŠNÍ PROGRAM:

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 14.00 hodin
OZVĚNY III. OTEVŘENÉ NÁRODNÍ
PŘEHLEDKY PANTOMIMY A POHYBOVÉHO
DIVADLA

Park Aloise Jiráska v 15.00 hodin
DĚTSKÉ ODPOLEDNE V PARKU
Účinkují: BIELAWSKIE SOWIKY - dětský pěvecký
sbor z družebního města Bielawa v Polsku
DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR ZUŠ Hronov
DECHOVÝ ORCHESTR ZUŠ Hronov

MALÝ SÁL Jiráskova divadla v 16.15, 18.00, 20.00 h.
FINALISTÉ SČDO

SOKOLOVNA v 16.15 a 18.00 hodin
DOMINO Brno
INDIÁNSKÉ POHÁDKY
Divadlo HUDRADLO Zlín
M. Slavík: STOPĚT

JIRÁSKOVO DIVADLO v 19.30 a 22.00 hodin
Divadlo DUHA, Polná
P. Vaněk, J. Smejkalová: **KDO JE TADY SLEPICE?**

SOKOLOVNA ve 20.00 a 22.00 hodin
DS STOPA, Podještědské gymnázium Liberec
AHOJ BLÁZNE - POEZIE NE - SMYSLŮ

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM:

JIRÁSKOVO DIVADLO ve 14.00 a 16.30 hodin
Divadélko Na peroně Praha
J. Zeyer: **RADUŽ A MAHULENA**

MALÝ SÁL Jiráskova divadla v 16.15 a 18.00 hodin
DDS ZUŠ Žamberk
J. Kahoun: **SLUNÍČKO A DVA KAMARÁDI**
V. Sutějev: **KDO ŘEKL MŇAU**

HUSŮV SBOR v 18.00 hodin
KONCERT KOMORNÍHO DUA
Iva Raušarová - klavír
Filip Jerie - flétna

JIRÁSKOVO DIVADLO v 19.30 a 22.00 hodin
Kolínské divadelní sdružení IGDYŽ
D. Dvořák a kol.: **ETŮDLOVÁNÍ**

SOKOLOVNA v 19.30 a 22.00 hodin
Divadlo ATSI ZUŠ Na Střežině H. Kralové
J. Polehňa, Z. Tesař: **BLEŠÍ CIRKUS**

Divadélko Jesličky ZUŠ Na Střežině
Starý německý švank (16. stol.) pro dospělé
DOBRODRUŽSTVÍ PANNY ANEŽKY

Divadlo Brno
BEZ NÁZVU, ČERVENÁ

Amatérské divadlo našlo znovu samo sebe, říká ministr kultury Pavel Dostál

Snad až na to, že ho lidé z jeho ministerstva donutili obléci si na zahájení festivalu oblek a kravatu, cítil se Pavel Dostál v Hronově evidentně jako ryba ve vodě. Sotva sestoupil ze schodiště Jiráskova divadla, kde pronesl příjemně neoficiální zahajovací projev, potkával se se starými kamarády, vzpomínal na Hronovy let šedesátých, jichž se zúčastňoval jako režisér a autor, a zjevně se mu mezi účastníky letošního Jiráskova Hronova líbilo. Takže první otázka se nabízela sama:

Kdy jste byl na tomto nejstarším evropském festivalu amatérského divadla poprvé?

V letech 1960 - 63 jsem byl jedním ze dvou uměleckých šéfů netradičního amatérského divadla Zkumavka a na Jiráskův Hronov jsme přijeli v čase, kdy zde vystupovala i jiná malá amatérská divadla, např. Kladivadlo. Byla to tehdy pro mě velká inspirace, a tak to zůstalo i později, kdy se tady hrály mé texty, v sedmdesátých letech pod jinými jmény. Ať už jsem byl úspěšný či nikoliv, vždycky pro mě byl Jiráskův Hronov ostrůvkem svobody a zdrojem podnětů.

Teď jste přijel jako ministr kultury. Amatérští divadelníci vědí, že mají vaše sympatie. Mohou však očekávat i konkrétní přispění?

Vláda nehodlá dále snižovat rozpočet na kulturu, jenomže to mi nestačí, budu požadovat, abychom dostali to, co měl resort v roce 1995, tedy čtyři a půl miliardy korun. To by mělo kultuře vrátit klid k práci a zajistit řádné fungování grantů. Mou prioritou je zajistit co nejrychleji vícezdrojové financování a další peníze získat uzákoněním daně z předmětů kulturní potřeby, z nájmu našich objektů a pod. Část těchto peněz by měla směřovat právě do oblasti neprofesionální kultury, několik významných amatérských festivalů by mělo být napojeno na státní rozpočet.

A co když se vám to nepodaří?

Při nástupu do funkce jsem si stanovil jako podmínku, že nechci „politické“ náměstky, nýbrž odborníky, které si sám vyberu, a že budu požadovat další peníze. Pan premiér ví, že se o ně budu hádat. A když neuspěju? Nemusím přece být ministrem kultury za všech okolností.

Vy nemáte právě úřednickou náтуру. Je pro vás těžké velet tak velkému úřadu, jakým je ministerstvo?

Já nechci velet. Nepomůže mi, když lidé budou přede mnou stát v pozoru. Počítám s jejich iniciativou, chci využít analogií s tvorbou inscenace, tam je také k dobrému výsledku zapotřebí party, která bude mít společný zájem. Chci loajalitu, chci, abychom postupovali jednotně, ale rozhodně nechci, aby lidé mlčeli, milejší mi bude, když v zájmu konečného dobrého výsledku budou má rozhodnutí zpochybňovat a hledat další možnosti.

Další možnosti hledá i amatérské divadlo. V čem je podle vás jiné než v minulosti?

Znovu našlo samo sebe. Byl jsem zde v letech 1990 a 1991 a tehdy bylo cítit, že se ztratila témata, že divadlo, které dříve v té či oné míře suplovalo publicistiku, hledá pro své vyjádření nové prostředky a prostory. I když se na začátku devadesátých let pochybovalo o budoucnosti ochotnických souborů a nejrůznějších přehlídek, ukázalo se posléze, že „odpadly“ ty méně významné, zatímco se špičkovými kolektivy se setkáváme stále. Myslím, že Hronov dnes navázal na trend, který se zde uplatňoval v šedesátých letech, otevírají se zde pro amatérské divadlo nová témata a nové postupy. Vnímám Jiráskův Hronov jako tvůrčí dílnu.

V závěru našeho rozhovoru se vraťme k začátku. Dalo se to vydržet v obleku a v kravatě?

Nu, myslím, že jsem mnohé své staré kamarády zklamal. Prý uzavírali sázky, že se objevím v džínách. Víte, jako ministr jsem vlastně manipulovaný člověk. Tvrdili mi, že pan starosta přijde určitě v obleku. Když jsem se ho ptal, jak by se tvářil, kdybych přijel v džínách, řekl, že by si je rychle šel obléct taky. Tak vidíte.

Takže ať už oděn jakkoliv, přijedete příští rok zase?

Pokud to jen trochu půjde, docela určitě.

Za odpovědi děkuje Jaroslava Suchomelová

recenze

Divadelní spolek KRAKONOŠ,
Vysoké nad Jizerou
KDES TO BYL(A) DNES V NOCI

A je to tady. Jak začít, když už o téhle komedii jsem psal dvakrát a sám sebe vykrádat neumím. Jedna věc je jistá, šlo by popsat jak a u kterého interpreta došlo v uběhlém čase k posunu ve ztvárnění postavy, jak se proměnila a jak pokročila souhra jednotlivých párů mezi sebou a při vespolem jednání při stavbě komedie, ale to by zase bylo jen pro ty, kdož tuto inscenaci sledují od počátku. A tak tedy jen několik triviálních, ale nutných poznámek.

Jak vidno, stvořit dobrou a vysoce divadelní inscenaci znamená nejen přemýšlivou a tvořivou režii, ale též dramaturgii, která režii připraví pole. V případě vysokých je řeč o výběru a dramaturgické úpravě textu. Pak nastává okamžik pravdy, kdy režie musí vést herce tak, aby dokázali naplnit výklad textu, tedy důvod, proč vůbec je ten či onen dramatický text vizualizován prostředky divadla. Připomínám, že to platí jak o „vysoké tragédii“, tak o „nízkém bulváru“ či o „pohádce“, neboť na tuto základní pravdu se často zapomíná. V případě vysok-

kých jsme měli přímo názorný příklad výstavby jak jednotlivých situací, tak celku, měli jsme možnost sledovat, jak každá dvojice má svoji vlastní stylizaci. A vidíte, právě toto je zajímavý moment. V dvojicích vedly neomylně dámy - řeč je o hereckých prostředcích při tvorbě postavy - a je výtečné, že pánové se jim podřídili a s přibývajícimi reprízami je zvolna dotahují. A právě pro tuto partnerskou souhru, pro schopnost souhry, jemná rozdílnost ve zvolené herecké stylizaci nejen nevadí, ale je kořením zážitku. Na upřesnění o čem je řeč: Rozdíl mezi prostředky Lucie Nesvadbové-Fiona, a Pavlína Morávkové-Tereza, přičemž znovu upozorňuji, že obě stylizace platí, mají stejnou hodnotu. A poslední poznámka: Zajisté jste si všimli nonverbálního jednání, které vycházelo z textu, podtrhovalo význam a tedy smysl jednotlivých situací, a škušalo diváčkou bránici, aniž by se stalo, že by někdo „tlačil na pilu“. Nuže, titul „Kdes to byl(a) dnes v noci“ není otázkou, ale odpovědí, co je to divadlo, kde je jeho síla a schopnost oslovovat. A to prosím režírovaly dvě dámy. V tuto chvíli si dovoluji složit hluboký hold režisérkám Marii Trunečkové a Pavlině Morávkové, jakož i ostatním z Vysokého.

Vladimír Zajíc

Divadelní spolek KRAKONOŠ, Vysoké nad Jizerou: **KDES TO BYL(A) DNES V NOCI**

POZDRAV OD TŘÍDNÍ UČITELKY

Po poledním představení téhle mně osobně velmi milé komedie odcházím z divadla potěšena, a to hned z několika důvodů. Tak předně - mám humor Ayckbournův ráda, mám ráda Vysoké nad Jizerou (a tudíž i všechny KRAKONOŠÁKY - zdravím!), fandím Pavlině - spolurežisérce a herečce (Tereza), kterážto touto inscenací absolvuje v Kursu praktické režie (ten mi přirostl k srdci těž, neboť jsem jeho třídní učitelkou - heč!). Pochopíte jistě, že to vše dohromady znamená, že jsem se těšila předem a jsem ráda, že mě má intuice neklamala.

Těch plných stovacet stránek Ayckbournova textu je tady velmi příjemně a smysluplně seškrtáno, jednotlivé situace jsou režii vystavěny tak, aby přinášely kýžený humor, herci vědí co a proč hrají, a já se bavím a spolu se mnou i naprostá většina hlediště. Ano, snad bych mohla mluvit o temporytmu, o přehlednosti některých hereckých akcí, o přesnějších pointování některých situací, nicméně můj celkový dojem je - viz výše.

Kateřina Fixová

Divadlo MY, Plzeň
Můžete to být i vy
Kolektivní „sci-fi“ z Plzně.

Divadlo MY z Plzně patří k tomu typu souborů, které se hlásí ke kolektivnímu způsobu práce, vyrůstajícímu z názorové a generační spřízněnosti jeho členů. A dá se říci, že jaksi až „programově“ vystupuje jako „jednotný kolektiv“. Dávají to najevo už svým

názvem, koláž z textů Franka Robertse, Paula van Ostijena a Premka Podlahy, která byla podkladem pro inscenci, je dílem celého kolektivu a i v kolonce „režie“ je uvedeno „členové Divadla MY“. A už i název představení „Můžete to být i vy“ - onou takto zvýrazněnou opozicí „MY“ - „VY“ - leccos napovídá. Jejich autorská výpověď je v podstatě vystavěna na dramaturgii sci-fi povídky, jejíž příběh je jednoduchý - ve fiktivním státě, v moderní době, „kdy je lidstvo již zbaveno všech prvků atavismu“, je státem a jeho sdělovacími prostředky organizována jakási „národní hra“, ve které je vždy vylosován jeden občan, který je ostatními ubit (kdo jej poslední dorazí, získává zvláštní prémii). Tak je „organizovaně“ vybičována agresivní energie. Vše pak prokládáno reklamami, efektními slogany, hudbou, zkrátka „mediální show“. Svět televizního pořadu je umístěn na vyvýšeném místě v zadním plánu jeviště, vpředu je

místo pro rozehrávání scén z „civilního“ světa, místo pro nahlédnutí do soukromí intimního života možných obětí. Soubor rozehrává příběh velkou většinou stylizovanými hereckými prostředky - pohyb stylizován tanečně, mluva rytmizována atd. Představení mistry nabývá podoby ritualizované podoby „mašinérie moderní společnosti“ a jednotně pěného „protestsongu“ proti ní. Mám pocit, že v představení všemu rozumím, avšak, nemohu si pomoci, nechává mne víceméně chladným, pouhým vnějším jeho pozorovatelem. Nevtažuje mne. Myslím si, že za obětí kolektivnímu „stmelení“ souboru a oné až pro mne prvoplánově „protestsongovitosti“ padlo větší propracování individuálních hereckých partů v „civilních“ scénách těch, kteří čekají, zda los padl právě na ně (scény v „obchodě“). Snad menší hereckou dovedností, ale jistě především menší pozorností, kterou těmto scénám věnovala „kolektivní“ režie (často zadní plán světa televize přebíjí právě rozehrávané nejen detaily scén vpředu). Režie dala v těchto scénách i málo materiálu pro detailnější hereckou práci, takže postavy nemají dostatečnou plasticitu a nemohou mne osobně zaujmout. Někomu to asi nevadilo, ale mně tento „bližší kontakt“ s postavami scházel. A vtažení mne

„do hry“ nemohly dosáhnout slovní proklamace, že to „mohu být právě já“, kdo byl, nebo bude, vylosován.

Aleš Bergman

Živé divadlo jako by zůstalo stát za dveřmi

Název zřetelně poučeného a zkušného souboru jako by upomínal na literární dílo příbuzné se samotným představením. Zamjatinův futuristický román „My“ z předválečné doby popisuje kolektivní svět stejně otřesný, o jakém pak hrají členové plzeňského souboru své představení. Nepřipomínám ho proto, že bych chtěl exhibovat svoje chatrné literární znalosti, ale proto, že i tvar díla, které jsme měli možnost spatřit, připomíná předválečnou dobu. Výtvarné prvky použité v představení i samotný žánr kusu - takové to kolektivní „voicebandové“ apelativní až plakátové dílo má své kořeny ve dvacátých třicátých letech a tvůrci projevili tu míru souznění s vlastním tvarem, že černobílé fotografie sejmuté při představení by se asi mohly vydávat za historický dokument z německé divadelní scény roku 1925. Ale někde v tomto bodě jako by byl i problém. On má ten starý žánr totiž svoje přirozeně vyprofilovaná pravidla, a u našeho představení není formální výstavba pokračování na str. 3

Divadlo MY, Plzeň: **Můžete to být i vy**

Dokončení ze str. 2

kusu v mnoha směrech dotažená. Je-li něco tak významně stylizováno, předpokládalo by se, že bude věnována maximální péče každému detailu - např. světelnému odlišení situaci, kdy jsou představitelé moderátorské dvojice „on air“, skutečně oslovení divák (můžete to být i vy, pane...) a nikoli jen kamsi nad hlavy davu adresovaná jména, ale především (!) nacvičení, (úmyslně nemluví o zkoušení, protože tady je potřebný opravdový drill) absolutně bezešvého temporytmu. Představení však má roviny přinejmenším tři (tv show doplněnou zmíněným stylizovaným kolektivním tvarem, individuální lidské vstupy, a reklamní ilustraci) a právě v té rovině individuálních osudů je druhý - domnívám se, že významnější - zakopaný pesek. Myslím si, že stejně jako ty věci, které jsou zamýšleny jako extrémně stylizované, musí být také tak předvedené, musí mít útržky lidských osudů větší míru pravdivosti a tedy i schopnosti diváku nejen „předvést“, jaký je ta či ona postava chudák, ale dát mu uvěřit tomuto osudu tím, že drobnou charakterizační práci a pečlivým vážením míry emocí atd., tedy hereckými prostředky, se mu předloží osud, se kterým se může ztotožnit.

My jsme ale bohužel viděli kus, ve kterém bylo možné kteroukoli roli přepsat, aniž by se cokoliv poznalo, kus, který neměl vytvořen prostor pro herecký výkon schopný výše zmíněné vycítění diváka vyvolat. Dohadují-li se kořenů téhle nehody, zdá se mi, že jsou v samotné podstatě inscenace. Soubor totiž hraje o světě vně sebe, o světě, který je okolo, soubor s ním nesouhlasí, ale není na něm účasten, a tak vidíme plakát či agitku chcete-li, ale opravdu živé divadlo jako by zůstalo stát za dveřmi.

Myslím si, že bude (a vlastně i dozajista je) představení úspěšné před publikem, které také vnímá svět jako něco (nepřátelského) vně sebe, tedy před

publikem -náctiletých dívajících se s podezřením na svět těch nad třicet. Pro mne je to však málo a domnívám se, že by soubor měl přistě zamířit za hranice poněkud pubertálního vzdoru.

Akram Staněk

Divadlo Hudradlo Zliv, studio tvořivé dramatiky, 5. oddíl

Doupě

Děti o dětech (a na jevišti)

Zlivské Hudradlo vedené Mirkem Slavíkem patří mezi stálce hronovského programu, stejně jako věčná diskuze, zdali patří děti na jeviště. Právě Hudradlo dokazuje, že děti, jsou-li připraveny a vybaveny, mají-li o čem a s kým, jsou schopny hrát skutečné divadlo. Toto divadlo je samozřejmě limitováno psychickými a fyzickými dispozicemi, ale může snést všechna hodnotící kritéria, protože jeho ambicí je skutečné „sdělení prostřednictvím jednání“. Stačí si připomenout z nedávné minulosti třeba Létajícího dědečka nebo Ledový zámek. Ani letošní představení 5. oddílu Hudradla není v tomto směru jiné.

Vše začíná nevinně, na jinak prázdné scéně stojí „zálesáčky“ přístřešek. Postupně poznáváme partu, která k němu přísluší. Prostřednictvím různých hašteřivých scének rozeznáváme rozložení rolí ve skupině, hraje se civilně, ale ne vždy to je autentické, mluví se místy příliš ležerně a ne všechny repliky pomáhají hercům v budování charakteru, tato ležernost někdy brzdi spád dialogů. Kostýmy, ač též téměř civilní, jsou promyšlené vzhledem k typům. Padají vtípky, občas si dívky vjedou do vlasů, padne i nějaká uvěřitelná rána. Pokud naruší neobvyklý nálezh a začíná příběh téměř detektivní. Postupně se nám začíná spojit s tím, co se hraje, i vrstva informací jdoucí z reproduktoru: hlas Káčin, psací stroj, jakási úřední paní (není tato příliš ironická a zlá?). Skládá se nám časový plán. Čtrnáct dní, sedm dní, teď. Blíží se katastrofa, ner-

vozita narůstá - kdo a proč je nočním vetřelcem? Smyčka příběhu se stahuje kolem Denisy. Tady se, myslím, podařilo vybudovat skutečně napjaté divácké očekávání. O to větší zklamání pro mne přijde, když se odhalení odehraje až téměř agitačním způsobem (nemyslím, že bylo adekvátní Denisino skoro recitátorské předstoupení před publikum: „on miluje mě“, a také bez balkónu s marihuanou bych se obešel), který bohužel vyvolal u některých diváků smích. Byla to škoda, protože i bez této „tečky“ si myslím, že sdělení by bylo jasné a určitě silnější. Věřím, že i bez této tečky je většině diváků jasné, že jde o týrání dítěte, že jde o téma bolestivé současné, o téma skutečné na tělo. Jenže to téma se sděluje divadlem, a pak plakátová doslovnost trochu ubližuje.

A co závěrem? Autorský pokus o jakousi sociálně kritickou detektivku pro dětské herce, jež nám byl Hudradlem v takovém, myslím, kultivovaném tvaru nabídnut, může být argumentem v diskusi, zda existuje cosi jako dětské divadlo. Stejně tak herci v rolích Kateřiny, Pepeho a hlavně Mušky tím, jak uhráli skutečně jasné charaktery a udrželi je po celé představení, řekli své k dohadům, zda děti patří na jeviště. Přestože včerejší Doupě (to od 14.00) nebylo, v porovnání s Bechyní nebo Ústím, tak silné (některé nedostatky jsem zmínil výše), chtěl bych za ně Hudradlu poděkovat, třeba i za to, že Doupě je důkazem, že dětské divadlo není úplně totožné s pouhým předváděním roztomilých dětiček.

Roman Černík

SKAUTI, MAŽORETKY A MINISTR

Skautská kapela, mladičké mažoretky a ministr kultury se postarali o včerejší slavnostní zahájení 68. Jiráskova Hronova. Na následující tiskové konferenci se novináři dozvěděli, že se ke včerejšímu polední ubytovalo 786 lidí, očekáváno je bezmála 200 seminaristů a festival hlásí: prakticky vyprodáno. Jít do Sokolovny bez vstupenky se rovná čirému šílenství a na pár volných míst se dá ještě natrefit v Jiráskově divadle. Australané a Angličané, kteří přijedou s Klicperou, přidávají pro velký zájem ještě noční představení. „Ze strany místních obyvatel začíná být tlak na to, aby se také dostali ke vstupenkám,“ poznamenal starosta Miroslav Houštěk, podle nějž by tento problém mělo pomoci příští rok vyřešit otevření nového sálu v přístavbě divadla s kapacitou čtyři sta míst.

Rozpočet festivalu je zhruba 750 000 korun, z toho prostředky čerpané různými cestami z ministerstva kultury činí okolo dvou set tisíc. Podstatnou měrou letošní Jiráskův Hronov podporují například i městský a okresní úřad, Zemské noviny, Komerční banka a vlastní festivalové příjmy (ze vstupného a účastnických poplatků) mají přesáhnout sto tisíc.

Nad Jiráskovým divadlem plovávají barvy Velké Británie, Austrálie, Polska a Slovenska - tedy zemí, jejichž soubory na Hronově letos vystoupí. (Kvůli pouličnímu vystoupení polského divadla musí pořadatelé zajistit požární cisternu.) Kromě belgických lektorů mají rovněž přijet hosté z Německa a Švýcarska.

„Kdekoliv v České republice řeknem, že jsme z Hronova, všem se okamžitě vybaví, že se u nás pořádá divadelní festival,“ poznamenává Miroslav Houštěk k významu přehlídky pro prestiž města. „A nejde jen o to, že Hronov získal celostátní pověst. Pro šest a půl tisícové město taky něco znamená, když sem přijede tisíc lidí navíc. Pravda, někteří obchodníci si stále ještě neuvědomují, že by mohli mít větší obrát. Ale nikomu nemůžeme nařizovat, aby měl déle otevřeno.“

(zat)

Divadlo Hudradlo Zliv, studio tvořivé dramatiky, 5. oddíl - Doupě

ANKETA - ANKETA - ANKETA

První (hrůzné i krásné) divadelní zážitky. Pro někoho představuje první setkání s divadlem děsivou noční můru, které se nezbaví do smrti. Pro jiné je naopak vzpomínka na první divadelní představení spojená s pocitem totální slasti, srovnatelným snad jen s radostí z první zďařile uplácené bábovičky na pískovišti. Někdo ono trauma či slast prožíval coby prostý divák, někdo dokonce přímo na prknech znamenajících svět. Ať tak či onak, divadlo se nás drží - řečeno slovy klasika - jako husita cepu.

V Hronově jsme byli divadelní budovou vždycky přitahováni a fascinováni. Jako děcko jsem tady viděl spousty představení - tehdy ochotníci totiž hráli dost často pro děti. Byl to i jakýsi nepřetržitý seriál s kašpárkem, který zažil jedno dobrodružství a za týden už hrál v něčem jiném. A to se nám moc líbilo, protože jsme na kašpárka mohli pokřikovat a on nás k různým reakcím i sám provokoval.

Nejsilnější zážitek ale mám ze svého prvního vystoupení. Byla to hra o Haničce, přádelně zlata a my kluci jsme hráli sbor sedmi trpaslíků. Pamatuji si, jakou jsem měl radost, že jsem měl na hlavě kápi a na sobě trpasličí hábit. To bylo asi v roce 1940 a mně bylo deset let.

ing. Miroslav Houštěk,
hronovský starosta a režisér

První divácký zážitek mám ze čtyř let - byla to v Olomouci opereta Loutka, kde ji zpívala paní Regalová. Asi mě to tehdy nasměrovalo k divadlu, protože se mi strašně moc líbila a pak jsem ji dokonce jednou režíroval.

A aktivní divadelní zážitek se váže k mé tetičce, která byla sólistkou oloumoucké opery v dobách velice slavných. Chodil jsem do první třídy, když šéf opery Iša Krejčí vybíral děti do sboru pro Carmen. Zkoušeli rozsah a já vypadl, protože neumím zpívat, a strašně jsem to obřečel. A tak začala má divadelní protěcke - nejen, že jsem na jevišti byl a nezpíval, ale já jsem ty ostatní děti dokonce vedl s mečem jako první. Dodnes bych vám mohl celou Carmen odzpívat, protože jsem tam byl za kulisama do konce, než mě tetička odvedla domů.

Pavel Dostál, ministr kultury

III. národní přehlídka seniorského divadla Kroměříž 30. 10. - 1. 11. 1998

Národní přehlídka seniorského divadla je koncipována jako příležitost k setkání, vzájemné inspiraci a předvedení výsledků práce divadelních souborů a skupin, které jsou nejméně z poloviny složeny z osob starších 55 let.

Program přehlídky počítá s vystoupeními souborů z Tábora (Čapek: Úpadek doby), z Hronova (bří Čapkové - J. Karafiát: Kořistníci), Bílého divadla z Ostravy (S. Beckett: Beckett), z Neratovic (A. Averčenko: Klíč), maňáskové skupiny seniorů Zdravička z Třebíče (M. Blaha: Loupežnická pohádka) a domácího souboru z Kroměříže. V rámci festivalu by měla vystoupit i některá z významných hereckých osobností z oblasti profesionálního divadla.

Kromě hrajících souborů budou na přehlídce vítáni všichni zájemci o amatérské divadlo. Akce se koná v prostorách Klubu starého pivovaru, event. v dalších prostorách a bude součástí připomenutí 150. výročí Říšského sněmu. Účastníci zaplatí za dva noclehy 200 Kč, vstup na představení bude volný, pokud se zájemci přihlásí do 30. září na adrese ARTAMA, k rukám dr. Milana Strotzera, P. O. Box 2, 140 16 Praha 4, tel. 02/61215684-7, fax 02/61215688.

KURS PRAKTICKÉ REŽIE

bude v rámci výuky kritického hodnocení rokovat o uváděných inscenacích v tomto pořadí:

Pondělí 3. srpna	10.00 hod.	Kdo je tady slepice?
	10.45 hod.	Indiánské pohádky
Úterý 4. srpna	10.00 hod.	Radúz a Mahulena
	10.45 hod.	Etüdlování
Středa 5. srpna	10.00 hod.	Narozeniny
	10.45 hod.	Kašpárek, četník ...
Čtvrtek 6. srpna	10.00 hod.	Sen v noci svatojánské
	10.45 hod.	Ahoj, blázne
Pátek 7. srpna	10.00 hod.	Krvavý román
	10.45 hod.	BRUM - pohádka

Všechna hodnocení se konají v Hotelové škole, 1. patro, učebna č. 8. (red)

Objednejte si Amatérskou scénu

Také letos naleznete na schodišti Jiráskova divadla krámek s bohatým výběrem několika desítek publikací s divadelní tematikou z produkce mnoha různých nakladatelství včetně publikací ARTAMY. Současně se můžete stát předplatiteli dvouměsíčníku Amatérská scéna, který se věnuje otázkám amatérského divadla a uměleckého přednesu a jehož neodlučitelnou součástí je informační bulletin d'Artaman, obsahující vyčerpávající informace o dění v celé oblasti amatérského divadla včetně loutkového. Roční předplatné činí 90 Kč a to, které si pořídíte zde, zahrnuje čísla „od Hronova do Hronova“, tedy od nejbližšího čísla až do prázdnin roku 1999. Noví abonenti obdrží jako dárek redakce zdarma dosud vyšlá čísla letošního ročníku Amatérské scény. Rozhodnout se pro abonování Amatérské scény nebo pro koupi divadelních publikací můžete po celou dobu konání Jiráskova Hronova. (red)

střípky

Nejenom divadlem živ jest člověk. Jednou z možností, jak se po nocích zabavit, nabízí kavárna Ponorka. Zde si můžete hodit kyčlí v rytmu diskoték či módních house party. Pořady, které uvádějí DJ-ové Rádía Metuje, začínají ve 22 hodin.

♦ ♦ ♦

Neobyčejné setkání zažil včera profesor Jan Císař. Po roce mu v recepci hotelu Radnice vrátili zapomenutou a dávno oplakanou bleďomodrou vestu, ve které jsme ho mohli vidat na 67. ročníku Jiráskova Hronova. Dojatý teatrolog vyhlásil v přítomnosti několika svědků hotel Radnici za nejlepší instituci svého druhu v Evropě a v přilehlém okolí.

♦ ♦ ♦

Dnešní odpoledne bude patřit dětem. Nejen, že se budou hrát v Sokolovně pohádky, ale v parku vystoupí dětský pěvecký soubor Bielawské sówky z polského družebního města Bielawa a dětský pěvecký soubor ZUŠ Hronov. Vokální vystoupení doplní Dechový orchestr ZUŠ Hronov. Malí muzikanti se těší na publikum.

♦ ♦ ♦

Na přelomu včerejšího a dnešního dne si vydobyl v redakci Zpravodaje Zdeněk A. Tichý „čestnou“ přezdívkou Počítačový virus nebo-li Zloba Microsoftu. Zmocnil se totiž recenze Akrama Staňka, záluďně ji přebral na disketu a z té ji obratem vymazal. Nebohý autor se pak od polévky v Cečku vrátil k počítači a napáchané škody obětavě nahradil.

♦ ♦ ♦

Zdá se vám, že jste toho na Jiráskově Hronově zažili málo? Nezoufejte! Treba na vás čekají podobná dobrodružství, jako na ministra kultury Pavla Dostála. Ten včera zavzpomínal, co všechno před lety získal na zdejšímu festivalu on sám: první manželku a žloutenku. Pořadí nespecifikoval, ale přítomně ujistil, že Jiráskovo divadlo bylo pečlivě vydesinfikováno.

JIRÁSKOV
H
R
O
N
O
V

Vydává Organizační štáb
68. Jiráskova Hronova

Šéfredaktorka:
Jaroslava Suchomelová

Redaktor:
Zdeněk A. Tichý
Fotograf: Ivo Mičkal
Technický redaktor: Marek Zhibo
Cena 5 Kč

SPONZOŘI

68. JIRÁSKOVA HRONOVA

 Rubena

Člen skupiny Česká gumárenská společnost

 vcp

Východočeská plynárenská a.s. Hradec Králové

TEXTONNIA CZECH
s.r.o.